

Etujärjestöt ovat pitkälti omistajiensa näköisiä

Iiro Viinanen kertoi näkemyksiään työelämän kehityksestä ja palkansaajajärjestöistä (AL 17.12.). Olen samaa mieltä työllisyyden hoidosta. Etujärjestöillä tai hallituksella ei ole varaa paukuttaa henkseleitään.

Hänen näkemyksensä ay-liikkeen jarrumiehen roolista menee ristiin omien käytännön kokemusteni kanssa 2010-luvun työelämästä.

Esimerkiksi etätyö oli tätä päivää jo eilen. Tai työaikapankki yhteiseksi hyväksi. Työehtosopimussamme ei ole vielä kukaan sitovia kirjauksia näistä. EK:n jäsenet eivät hyväksy pelisääntöjen päivittämistä. Asiat jätetään paikallisesti sovittaviksi – useimmiten sopimatta jätettäväiksi.

Keskusteluun on maalattu kuva ay-liikkeen neliraajajarrutuksesta. Moni jättää mainitsematta työnan-

tajajärjestöjen toiminnan, kuten Viinanenkin. Heillä on turpeessa vatsa ja nenäkin, kun pitäisi sopia jostain uudesta työelämän käytännöstä, joka saattaa aiheuttaa kustannuksia työnantajalle.

Suomessa yli kaksi miljoonaa kuuluu ammattiliittoon ja työnantajien järjestäytyminen on vielä suositumpaa. Toisten järjestön rikkomisen sijaan pitäisi ryhtyä miettimään etujärjestöjen kehittämistä.

Ammattiliitoissa tämä on helpompaa. Jäsenet voivat järjestödemokratian mukaisesti muokata liikettään, kunhan aktivoituvat toimimaan. Työnantajajärjestöissä tilanne on vaikeampi. Suuryritykset maksavat jopa satojen tuhansien jäsenmaksuja ja vaativat laskennallista hyvitystä rahoilleen.

KALLE KIILI

tuotekehitysinsinööri,
luottamusmies, Tampere